

Roztomilá poprava

Václav Hess

JIŽ VYSLO

ALIA - NOVÝ ŽIVOT

ALIA - BILÝ DRAK

ALIA - CHRAM MOCI

ALIA - STEZKY BOHŮ*

LOVEC

VYSMÁTÁ MRTVOLA

ZLOBIVÉ HOLKY

ROZTOMILÁ POPRAVA

DRANOR: DCERY DRAKA

* PŘIPRAVUJEME

Korektury knihy: Sophie Martinová
Ilustrace v knize: Stefan Keller
Obálka knihy: Rondell Melling
Václav Hess
Roztomilá poprava
eknizky.sk 2018

1. Svět se mění

Císař Akihoro se podíval na dětskou postýlku, ve které spal jeho syn nejmladší syn, Hiroto. Pořád nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Celá Čína se ponořila do války a boje stály už tisíce životů. Velmoc překypující veškerými technickými vymoženostmi se neměla jak postavit drakům, obrům, liškodlakům a dalším tvorům, které většina obyvatel považovala jen za netvory z bájných příběhů a pohádek nebo levných hororů. Jak se skupinka tanků mohla ubránit smečce draků? Akihiro si pořád pamatoval na křik umírajících vojáků, když se jejich těla škvařila a žár jim přitavil výstroj přímo do ztýraného masa. Právě proto přišli za ním. Z toho původního Akihira, obyčejného starosty malého města, se

tak najednou stal císař. Jeho území se vlivem války vrátilo stovky let zpátky v čase. Náhle se museli obejít bez elektřiny a počítačů. Stará řemesla znovu ožívala. Vše se ale dělo ve stále narůstajícím strachu. Dnes nastal

den, kdy k němu měly přijít tři kněžky z chrámu Kitsune a vyjevit budoucnost císařské rodiny. Dříve by se takovým věcem vysmál. Tohle byla tradice stará dva tisíce let a ještě k tomu Japonská. Jenže ten den, kdy mu bílá sova přinesla vzkaz, ho donutil, aby své myšlení přehodnotil. Celý svět se měnil a jeho uvažování musí být jako stéblo trávy, sklonit se a přizpůsobit se, aby se později on i s celou říší mohl znovu povstat a dál růst.

Všichni lidé stáli uprostřed rozlehlého sálu a čekali na příchod kněžek. Spolu s císařem tu čekali i královští strážci a zástup sloužících, všichni vždy připraveni vyslyšet rozkazy svého panovníka. V tuto chvíli se ale zraky všech upíraly na drobnou dětskou postýlku. Jejich rozjímání přerušil až příchod sluhy, který vešel

dovnitř a procházel sálem. Jeho kroky se v tom tichu mohutně rozezněly, skoro až utvářely melodii. Došel k císaři a ohlásil příchod tří žen.

Nestačil ani dopovědět všechny své myšlenky, když vešly kněžky bránou a procházely kolem mlčícího zástupu diváků. Na sobě měly hedvábná roucha. Vidět byla jen malá část holé kůže a ta byla pomalovaná hennou.

Divoké vzory se ubíraly do ztracena a dávaly tak prostor fantazii přihlížejících. Ženy došly až k císaři a před ním se uklonily. Akihiro je pozdravil a ukázal na postýlku.

Kněžky přešly k ní a utvořily kruh, který nedával příliš šancí ke sledování obřadu. První z nich došla k malému Hirotovi a dotkla se jeho čela. Její oči začaly modře zářit. Potom otevřela ústa a pronesla hlubokým hlasem: "Tvá budoucnost bude divoká a plná

nečekaných darů, které někdy budou dobré, avšak jindy přinesou i zlo. Zlo se však nakonec ukáže být pouhou zkouškou, která tě učiní silnějším na duchu a i na těle." Potom couvla o krok nazpět a k postýlce přistoupila druhá kněžka. Ta se také dotkla jeho čela a pravila: "Tvá budoucnost bude plná zkoušek, ale přijde neznámá dívka s nečekanými schopnostmi, která ti ukáže tu správnou cestu životem." Následně i druhá kněžka odstoupila a přišla řada na poslední ženu. Ta přešla k postýlce a tentokrát položila na čelo malého prince obě ruce a tichým hlasem téměř zašeptala: "Tvá budoucnost bude plná zákrutů a nečekaných spojení. Nakonec nalezeš lásku, kterou nikdo z lidí nebude čekat. Nastane dokonce den, který bude pro celé království zkouškou, ten den se otevrou hlubiny

země a zpřístupní cestu do temnoty a k pánovi zla." S posledním slovem pozvedla své ruce a všechny kněžky se chystaly k odchodu. Náhle se rozrazily dveře a dovnitř vešla žena v černých šatech. "Tak, a kdo nepozval čtvrtou sudičku?" Zakřičela, až se její nepříjemně vysoký hlas rozlehl celým sálem.

"Co si to dovolujete?!" Zahřměl císař. "Ty ztichni." Houkla na něj žena povýšeně.

"Chopte se jí!" Vyštěkl Akihiro a tvář mu zrudla vztekem.

Dva vojáci chtěli neprodleně uposlechnout jeho pokyny, ale cizinka se zasmála a řekla jen: "Prozradím vám tajemství... Mé věštecké schopnosti praví, že kdo se ke mně přiblíží, brzy umře." Vojáci se překvapeně zastavili na místě a čekali. Žena se ušklíbla a dodala:

"Tak je to lepší, dožijete se příštího rána. S trochou štěstí."

"Okamžitě ji chyt'te, nebo vás zabiju sám!" Zakřičel Akihiro. Jeden z vojáků udělal jen první krok, ale vzápětí se rozpadl na prach.

"Já vám to říkala." Pronesla pobaveně cizinka. Zbytek přihlížejících se rozeběhl pryč ze sálu. Na místě zůstali jen Akihiro a Hiroto.

"Kdo jste a co chcete?" Zakřičel císař.

"Hledám jednu dívku s proříznutou pusou a růžovými vlasy." Řekla žena klidným hlasem.

"Tu tady máme jako otrokyni. Co po ní chcete?" Odvětil rychle Akihiro.

"Okamžitě ji pustíte, nebo vám to tady srovnáme se zemí." Odpověděla ledově žena v černém.

"Jak se mi opovažujete vyhrožovat a dávat rozkazy?!" Křičel znovu našťvaně císař.

"Dobře, chápu. Uvidíme se tedy později." Uzavřela konverzaci se zlověstným nádechem a vydala se zpět ke dveřím. Pyšně prošla kolem zaražených strážů a zmizela venku.

**

Matt se prudce otočil a pohlédla na ženu, kterou tady opravdu nečekal.

"Leno? Jsi to ty?"

Dívka se světlými vlasy se usmála:

"Ano, nepoznáš snad vlastní manželku, když stojí přímo před tebou?"

Matt se snažil v tom všem najít nějaký smysl, ale nevěděl co říct.

"Ty máš být... mrtvá?" Řekla nakonec Anna váhavě, aby nějak prolomila ticho.

"Neměla bys být tak drzá, minimálně ne na mě, vzhledem k tomu, kdo opravdu jsem. Já znám tvé tajemství a prozradím ho, pokud se nebudeš

chovat slušně."

Anna okamžitě ztichla a udělala dva kroky dozadu, aby jasně dala najevo, že se vzdala veškerých dalších připomínek.

"Co se tady vlastně děje?" Dostal ze sebe konečně Matt a hleděl na svou manželku.

Ta se na něj jen usmála, jako by byli na úplně jiném místě a v úplně jiný čas a zašeptala: "Jsem tady, abych ti pomohla."

Mattovi se v obličeji objevila jakási grimasa kompletního zmatení. Anna se zase chopila slova: "Plné náměstí lidí vidělo tvou mrtvolu."

Lena se po ní podívala tak ledovým pohledem, až se dívka lekla. Tolik nenávisti v něčích očích ještě neviděla. Žena se ale potom znovu obrátila ke svému manželu a všechna zloba zmizela, jako by nikdy nebyla.

"Můžeme vyrazit na cestu a zničit Fenrise. K tomu se potřebujeme dostat na druhý konec Země." Anna se neodvažovala mluvit a Matt vypadal, že nechápe nic z toho, co se v posledních pár minutách odehrálo. Nakonec vzal svou manželku do náruče. Když se od sebe odtáhli, Lena začal mluvit: "Můžeme použít tvůj dar od kitsune, musíme do Číny." S tím vyndala z kapsy světlé bundy mapu a ukázala na konkrétní místo: "Tam by měl ležet palác císaře. Čína se od naší poslední návštěvy hodně změnila." Matt se několikrát nadechl a potom zašeptal: "Musíme ji najít. Už dlouho jsem to odkládal, ale teď už definitivně musím něco udělat." Lena se ale nepřestala usmívat: "Tahle výprava je také z části kvůli ní, neboj." To už Anna nevydržela a zeptala se: "Je to snad i tvoje dcera,

ne? To ti na ní vůbec nezáleží, že jsi tak v klidu?" Lena se tentokrát nenechala rozhodit a stále s úsměvem odpověděla: "To se snad vylučuje? Jistěže jsem v klidu, vždyť ji jdeme zachránit. A spolu s ní i celou planetu."

Dívka ještě neskončila: "Vím, že ji nezachrániš a nevěřím tomu, že si Lena. Co jsi ve skutečnosti zač?" "Jak můžeš najednou vědět, co se děje s naší dcerou?!" Obořil se na ni Matt. Nečekal na odpověď. Místo toho vzal Lenu za ruku a s pomocí talismanu kitsune otevřel bránu. Anně tak nezbylo nic jiného, než se vydat za nimi i přesto, že byla pevně přesvědčena o tom, jak špatně jejich výprava dopadne.

Před jejich očima se ukázala starověká vesnice, která vypadala opravdu zvláště.

"Já myslela, že jsme na Zemi putovali jen prostorem, ne i časem." Řekla udiveně Anna.

"Taky, že ano, pořád jsme v Číně a stále ve své době. Válka jen postoupila a vrátila část země do středověku." Pronesla Lena. Na její tváři nebylo vidět žádné překvapení. Muž je nejdříve přehlížel, až za několik vteřin se jeho pohled zastavil u Leny.

"Tak se naše podivná vědma opět vrátila? Proč až po tak dlouhé době?" Zeptal se muž.

Matt se sice chystal odpovědět, ale Lena mu zastoupila cestu a sama řekla: "Hledáme naši přítelkyni, světlovlasou dívku jménem Hay Lin." Muž na ni upřel své tmavé oči a pravou rukou si projel šedočernou bradku. "Není to dívka, ale dospělá žena. Je jednou z mých nejlepších

otrokyň." Jeho hluboký hlas se rozezněl spokojeností.

"Jste na oslavě mého syna Hiroto. Dnes se z něj stane muž a slíbil i návštěvu své budoucí ženy. Připojte se tedy k nám a až čas dovolí, abychom se zabývali maličkostmi, podíváme se po vaší přítelkyni. Varuji vás ale předem, ona je teď mým majetkem a za její život budete muset zaplatit."

Lena přikývla a celá trojice odešla dál mezi slavíci lidi. Matt se našťavaně otočil k Leně. "Řekla si nám, že nám pomůžeš najít Fenrisovo srdce. O žádné dívce jsi nemluvila." Jeho manželka ale zůstávala klidná: "Ta holka ví, kde je brána. Musíme ji vidět a promluvit si s ní."

Poté si Lena náhle odkašlala a vrhla na Annu naléhavý pohled.

"Co se stalo?" Zeptala se jí dívka

vylekaně.

"Ten Lin se dnes stane mužem. Když jsem tu byla naposledy, bylo to jen pár dní po jeho narození."

"Tím chceš říct co?" zeptal se jí Matt.

"To, že naše malá Hay Lin zde žila 18 let. Proto také to divné přivítání."

Odpověděla mu Lena.

"Tak se prostě vrátíme a vyzvedneme ji dříve." Navrhla Anna, ale hned i jí samotné došlo, že je to nesmysl.

Právě vytvořili pevný bod v čase, který se nedal přepsat. Místo dalšího pátrání tedy čekali na příchod Lina a jeho nevěsty. Co jim záleží na nějakém princí a jeho nepochybně bohaté budoucí manželce?

"Proč to tady teda vypadá jako ve starověké Číně?" Zeptala se Anna mimochodem, aby zkrátila dlouhou chvíli.

"Říkala jsem ti o válce, která teď

tuhle zemi ničí. Lidé obydleli staré chrámy a budovy, protože nebyla elektřina. Chopili se i starých nástrojů." Řekla pohotově Lena. Chtěla ještě pokračovat, ale lidé kolem nich se dali do pohybu. Všichni se otočili k hlavní bráně, která se otevřela a dovnitř vešel průvod barevně oděných žen. Před nimi krácel nějaký muž a hlasitě zvolal: "Přichází princ Lin se svou snoubenkou!" V tu chvíli se ženy rozestoupily a oni uviděli prince i ženu vedle něj. Lena v tu chvíli opravdu otevřela ústa v tichém údivu. Matt a Anna jen s kamennými tvářemi hleděli na ženu, která stála vedle prince a na všechny se zářivě usmívala. Její světlé vlasy se skoro ztrácely, vzhledem k barevné kombinaci jejího komplikovaného oděvu Lena jen

špitla: "To je Hay Lin! Ta snoubenka prince je ona! Něco se tady opravdu muselo stát..."

2. Věštění z kostí

"To má být ta tvá Hay Lin?" Zeptal se okamžitě Matt zbytečně. Poprvé na Lenu vrhl našťvaný pohled.

"Musí to být ona, zas tolik holek s takovými vlasy tady neběhá."

Odpověděla Lena podrážděně. Anna si s radostí všimla, že maska té podvodnice pomalu padá. Nepotrvá dlouho a Matt si uvědomí, koho to má vlastně před sebou. Rozhodně to tedy není jeho manželka. A ona Hay Lin již co nevidět projde kolem.

Hay Lin je uvidí a usměje se na ně, ale ničím jiným nedá najevo, že by je poznávala. Společně s Linem dojdou až k císaři, před ním se ukloní a usednou ke stolu. Okamžitě je obklopí horda vysoce postavených lidí. Lena tak nemá šanci se k ní dostat blíže. Po pár minutách císař

pozve tanečnice, které se s vějíři snaží vytvořit něco mezi tancem a divadlem. Sledují jejich umění, ale stále nezapomínají, proč sem vlastně přišli. Za několik minut se otočili a zamířili k Akihirovi. Proplétali se mezi návštěvníky, kteří je vlastně ani nevnímali. Spíše napjatě sledovali tanečnice před sebou a užívali si velkolepé oslavy. Lena se tak dostala až k císaři, dokonce ani strážé jí v jejím počínání nechtěly zabránit. "Císaři, potřebovala bych mluvit s Hay Lin, pokud dovolíte." Zeptala se přímo, bez nějakých řečí okolo. Akihiro si jejího jednání také všiml, nejdříve kývl hlavou a nakonec řekl pouze: "Drzé chování k císaři se u nás trestá vězením, nebo rovnou popravou. Opomenu váš krok vedle, protože je vidět, že jste z daleka. A líbíte se mi. Vícekrát vám ale

podobné výpady odpouštět nebudu."

Lena se mírně uklonila a čekala na jeho další slova, která také přišla:

"Můj syn mi pouze řekl, že přivede svou budoucí manželku. Stejně jsem to oznámil i strážím a všem okolo.

Vůbec nevím, co zamýšlí, ale s takovouto svatbou nesouhlasím!"

"Proč ne?" Zeptala se okamžitě Lena a hned toho zalitovala.

"Je to otrokyně. Klidně si ji ode mě kupte a odejděte do vaší země. Lin si vezme ženu, která má postavení, ne nějakou špínu horší než vesničanku." Odpověděl Akihiro a obrátil pohled k páru, který k němu hned zamířil.

"Ahoj, Leno." Řekla stroze Hay Lin a usmála se, když viděla udivený výraz v Linově tváři.

"Odkud se znáte?" Zeptal se okamžitě. Jeho snoubenka se jen znovu usmála a neodpověděla.

Mluvit však začal císař: "Mě by to také zajímalo. Mimo to bych chtěl vědět, jak ošálila princovo srdce." Hlas mu náhle zněl ostře. Lena si té změny všimla, ale vypadalo to, že si tím nedělá těžkou hlavu.

"Můžeme tedy odejít i s naší Hay Lin. Nechceme se plést do vašich věcí."

Nabídla rychle možnost, která by měla být výhodná pro všechny.

Hay Lin se ale rychle ohradila: "Tak to tedy ne, já se mám vdávat."

"To tedy nemáš!" vyštěkla okamžitě Lena. Matt si jen povzdychl.

"Nemůžu prostě odletět, zmizet, ani cokoliv jiného!" Vykřikla Hay Lin, ale to už se k nim otáčela řada hostů.

"Tak dost!" Zahřměl Akihiro. "Tu holku si vezměte s sebou a okamžitě zmizte!" Jeho slova vyvolala dokonalé ticho.

Potom ale promluvil Lin: "Já ji miluji,

i když s tím nesouhlasíš. Klidně zabiji draka, abych ji mohl mít po svém boku."

Akihiro se náhle usmál, i když to vypadalo jako škleb šelmy, která se snaží zabít jehně. "Tak to také můžeš. Na vrcholku největších hor království je jeskyně. Najdeš tam draka, který stráží jediné vejce. Musíš to vejce zničit a máš na to pouze jeden pokus. Věštcí vyslovili věštbu, která tě zavazuje. Pokud boj prohraješ, z vejce se vyklube vládce krampusů a otevře brány pekel. Pokud vyhraješ, můžeš si vzít kteroukoliv couru budeš chtít." Lin se uklonil a ironicky se na otce usmál. Stál už v bitvách a nezalekl se ani draka. Potom ho ale něco napadlo: "Co kdybych se tomu tvoru nepostavil v boji?" "Tak by tam čekal klidně dalších tisíc let." Odpověděl Akihiro.

Lin vyšel ze sálu, Hay Lin šla za ním. Lena se rychle podívala na Matta a dala se do běhu.

Anna se nadechla, aby něco namítla, ale Matt jí položil prst na pusu, aby ji zastavil. "Nemají čas. Ani my nemáme tolik času, abychom jej mohli plýtvat bezcennými řečmi." S tím se otočil a běžel za Linem a Hay Lin.

**

Lin došel až do svého pokoje a začal se sluchy připravovat vybavení. Hay Lin se mezitím měla připravit ve své ložnici. Náhle někdo zaklepal na dveře. "Dále!" Vyhrkl rychle Lin a ani se neohlížel po neznámém.

"Princi Line, chtěla bych jít s vámi a pomáhat tak Hay Lin." Řekla Lena. Sice ho žádala o souhlas, ale měla v plánu s nimi jít i kdyby jej nedostala. Princ ale nenamítal, a tak bylo vše

domluveno.

**

Hay Lin si oblékla něco mezi zbrojí a růžovými šaty, které se hodily k jejím , skoro bílým vlasům. Sama si oděv navrhla a z velké části i vyrobila. Potom vyšla na chodbu a spatřila tam už Lina, Lenu, Matta a Annu, jak na ni čekali. Společně prošli chodbami paláce a vyšli před hlavní bránu, kde už byli připraveni koně. Za nimi stáli ještě dva jezdcí, kteří jim měli pomáhat. "Auta jsou snad v jiné dimenzi?" Postěžovala si rychle Anna. Lena po ní vrhla další vražedný pohled. "Moc si vybírat nemůžeme. Nasedni, nebo tě k tomu koni dokopu."

Anna ji okamžitě poslechla a vyhoupla se do sedla se slovy: "Jednoho dne tě Matt prokoukne a potom ta tvoje maškaráda skončí."

Lena jí ale ani tentokrát neodpověděla.

Celá skupina projela podhradím a projížděla mezi domy vesničanů. Několik jich vyšlo ven sledovat zvláštní skupinu, ale nikdo je neoslovil. Dostali se tak v poklidu až ke konci vesnice. Cesta potom pokračovala do lesa, který je dovedl až k prvním menším kopcům, které postupně přerůstaly v největší pohoří na planetě. Matt zarputile mlčel, jízda na koni mu nepřinášela žádnou radost. Nikdy se nejednalo o jeho oblíbený dopravní prostředek. Naštěstí cesta ubíhala rychle. Brzy se dostali až k další vesnici, kterou ale nikdo neznal a ani na mapě nebyla zakreslená. Lena opatrně projížděla kolem zvláštních domů, které z velké části připomínaly ruiny. Udělali jen pár kroků, když z jedné

chatrče vyběhlo zvláštní stvoření. Připomínalo člověka, až na černou kůži a široké žluté oči. Stvoření zastavilo přímo u jejího koně a se zájmem si ji prohlíželo.

"Kdo jste?" Zeptalo se to stvoření.

"Já se jmenuji Lena. Hledáme jeskyni, ve které je drak." Odpověděla stručně a hleděla do jeho podivných očí. Stvoření jen přikývlo a ukázalo jí na jednu z cest, které se proplétaly mezi chatrčemi. Lena mu poděkovala a převzala vedoucí pozici malé skupinky, které do té chvíle velel princ. Opatrně projížděli dál vesnicí. Brzy nechali chatrče za sebou a nahradily je zvláštní stany z kůží zvířat. Hay Lin si všimla podivného ptáka, který je sledoval až příliš bystře. V jednu chvíli pak vzlétl a dívka zahlédla odlesk zlatého kroužku na jeho noze. Nechala to být. Lena si

ničeho nevšimla, takže
pravděpodobně nebyl důvod ji
neotravovat s něčím takovým.
Nakonec se dostali až ke stanu, před
kterým je čekala šamanka. Žena s
tmavě hnědou kůží a očima, které
vypadaly jako kočičí, celá zahalená
do vlčí kožešiny. V ruce držela hůl
vyrobenou z kostí.

Matt sesedl z koně a došel až k ní. Uklonil se a stačil říct jen: "Jmenuji se Matt, potřebovali bychom - ..."
Žena ho přerušila a pokynula všem, aby přišli blíž za ní. Lena jako první vešla do jejího stanu a rozhlédla se po zmeti kožešin a kostí. Uprostřed stanu bylo ohniště, ve kterém plál oheň.

Šamanka si sedla na zem a natáhla ruce k podivným plamenům. Její hlas se rozezněl s nezvyklou silou, která

by za normálních okolností byla od drobné stařeny opravdu neočekávaná.

"Vaše kroky jsou mi známy, proto nemusíte již dál hovořit. Já byla tou, která pronášela věštbu nad kolébkou prince Lina. Předpověděla jsem mu část jeho budoucnosti, ale vy jako cestovatelé prostorem i časem chápete, že něco nesmí být vyřčeno. Cesta za drakem bude složitější, než si myslíte. Temný vládce má mnoho očí a mnoho uší. Musíte kráčet ve stínu hor a nezapomenout na opatrnost. Vyjdete z vesnice a vydáte se cestou, která vede proti proudu řeky."

Matt jí poděkoval a chystal se k odchodu. Šamanka mu chytila ruku do nepřírozeně pevného sevření a pronesla slova:

"Jde okolo smrt a blíží se čím dál víc."

Matt se vytrhl z jejího držení a vyběhl ven. Nechtěl se zabývat slovy, která už někde slyšel. Místo toho došel k Linovi a Hay Lin, aby jim předal slova věštkyňě.

Chystali se k odjezdu, když stařena opět vyšla ven. "Vaše přítelkyně odešla příliš brzy, chtěla jsem vám ještě něco dát." Řekla vědma a natáhla před sebe ruku. Když rozevřela dlaň, ukázal se v ní zlatý klíč. Hay Lin si ho vzala k sobě a poděkovala. Stařena ukázala na nebe. "Blíží se noc, tak by bylo lepší, kdybyste zůstali zde. Po západu slunce prochází lesem stíny." Všichni tedy souhlasili a přijali její nabídku. Věštkyňě jim ukázala cestu k chatrči, kde mohli přespat. Matt, Hay Lin, Lin, Anna, Lena a jejich dva tiší společníci se tak dostali až místu, kde jim bylo souzeno přečkat noc. Lena

jako první vešla do budovy, kterou tvořila pouze jedna místnost. Bohužel tu ale byly jen čtyři postele. Okamžitě se strhla hádka mezi vojáky, kdo z nich bude spát na zemi. Nakonec Lin rozhodl za ně. Všichni si tak lehli do postelí a čekali na spánek.

Náhle je ale přerušil jakýsi nečekaný hluk. Matt jako první vyšel ven a spatřil rozostřené rudé světlo. Stačilo jen pár minut, než si mohl být jistý, že jde o plameny. Někdo musel na vesnici zaútočit. Chtěl se podívat dál, ale to už vyběhla i Hay Lin. "Co se děje?" Zeptala se vyděšeně. "Někdo na vesnici útočí, ale nevím kdo."

Náhle Hay Lin zahlédla bledou postavu, která se mihla mezi domy. Chtěla o ní Mattovi říct, ale ve chvíli, kdy se otočila, již byl pryč.

Matt pokračoval ve směru ze kterého šlehaly plameny. Letmo pohlédl zpět

na Hay Lin. Pravděpodobně ho hledala. Náhle uviděl možného původce celé tragédie. Velkou bledou postavu, která se blížila přímo k nim. Matt pohlédl do jejích černých očí a spatřil nesmírné zlo. Rychle vytáhl pistoli a vystřelil. Tvor se zakymácel a spadl do prachu.

"Co to bylo?" Zeptal se Lin a tasil meč. Když Matt zmizel, vrátila se Hay Lin zpět do chatrče a uvědomila o situaci všechny ostatní.

"Na to teď nemáme čas, musíme se probít ven." Vykřikl Matt a vystřelil na dalšího netvora, který se vynořil ze stínů.

Z jednoho domu vyběhla skupinka skřetů vedená šamankou. Ta doběhla až k nim a udýchaným hlasem vysvětlila: "Tito bojovníci vám pomohou. Dostanete se s nimi ven a v nástrahách hor vám budou pomáhat

při nalezení draka i při boji s pánem zla."

Lena přikývla a chystala se ještě něco říct, jenže v tu chvíli šamanku zabil netvor, který se objevil přímo za ní. Nikdo nevěděl, jak se tam vlastně dostal. Za pár vteřin jej Lin probodl mečem. Lena ještě několik vteřin šokovaně hleděla do tmy a netušila, jak jej mohla přehlédnout. Šamančina tak náhlá smrt ji zaskočila a věděla, jak velký na ní má podíl. Skřeti kolem nich již dávno tasili zbraně a byli připraveni k útoku. Přitom ale hleděli na Matta a čekali na jeho rozkazy. Ten zakřičel jen: "Ústup!" Sám se rozběhl zpět k jejich skromnému nočnímu příbytku.

Na improvizované cestě z vesnice ještě společně zabili další dva netvory. Za pár minut se dostali mezi stromy a zmizeli mezi nimi před zraky jakéhokoliv zla. Teď jim zbývalo jen jediné, najít jeskyni a draka.

3. Učitel

Matt se rozhlédl po lese. Všechny stromy vypadají prakticky stejně a za každým z nich se může skrývat nějaké nebezpečí. Co tu vlastně dělají všechna ta stvoření?

"Nad čím přemýšlíš?" ozve se najednou Hay Lin.

"Nad tím, co se tady všude děje. Jak se sem vlastně všichni dostali?" pronese tiše a sleduje ptáka, který vzlétá z jednoho ze stromů.

"Třeba tu ty tvorové byli celou dobu" navrhla Hay Lin.

"Lidé na něj téměř zapomněli, nemohli tu být celou dobu."

odpověděl zamyšleně Matt. Náhle jeden z vojáků zakřičel a padl na zem. Matt sesedl z koně a doběhl k němu. Tváří dopadl na zem, nijak se nesnažil svůj pád mírnit. Lena ho obrátila a

pohlédla do jeho tváře, vypadalo to jakoby za pár vteřin zestárl o několik let.

"To byli stíny" řekl jim Lin.

"Jaké stíny?" zeptala se ho Lena.

Lin se sehnul a dotkl se ztýrané tváře mrtvého. "Stíny jsou bytosti, které kradou životní energii, ale už dlouho na ně nikdo nenarazil."

"Dá se jim nějak bránit?" zeptala se Hay Lin.

"Existují na to amulety, ale museli bychom se vrátit do paláce," odpověděl Lin.

"Na to nemáme čas, když to nezabije nikoho dalšího, tak se stíny zabývat nebudeme," řekla Lena a nasedla zpět do sedla koně. Hay Lin jen zavrtěla hlavou, ale neřekla ani slovo.

Celý zástup se tak dal znovu do pohybu. Stromy kolem nich byly čím dál tím starší, vzduch byl cítit

zatuchlinou a přibýlo i vlhkosti. Brzy se kolem vyšlapané stezky začala objevovat jezírka a zpola zadušené potůčky. Voda se řítla po kamenech a mizela v záplavě bahna a shnilých větví. Cesta ale začala brzy stoupat a z potoků se stali malé vodopády. Dostali se až do míst, kde stromy bojovaly o poslední zbytky úrodné půdy. Po několika kilometrech to vše nahradila skalnatá pustina. Lin jim řekl, že zbytek cesty musejí absolvovat pěšky. Všichni tak sesedli a vzali si zásoby na dalších několik hodin pochodu. Matt šel vedle Hay Lin, za nimi šel Lin a zbytek vojáků. "Jak jsi se vykroutila z toho, že nestárneš?" zeptala se dívky Lena. Ta se nadechla a na její tváři vykvetl úsměv. "Akihiro jednou prohodil, že už jsem dospělá a mohla by ze mě být skvělá posila jeho harému. Lidské oči

se dají oklamat, protože to sami chtějí."

Lena jen přikývla. Hay Lin sice nestárla, ale lidé ji viděli takovou, jakou ji vidět chtěli. To by ale dlouho nevydrželo a celá iluze by tím skončila.

Najednou ale její oči spočinuly na zvláštním úkazu. Proti záři slunce se ukázal stín, který spíše vypadal jako velká pavučina, kterou odnáší vítr. "To je stín!" zakřičel jeden z vojáků a vytasil meč. Lena místo meče chtěla použít pistoli. Stín ale zmizel a nikdo nevěděl kam. Dalších pár metrů cesty se všichni otáčeli a hledali další stíny, ale brzy došli k cíli cesty. Před jejich očima se objevilo ústí obrovské jeskyně. Vchod i stěny nesly jasné stopy obrovských drápů.

"Tohle nevytvořila příroda, ale nějaké obrovské zvíře," řekl Matt a rukou

přešel po ostrých hranách.

Hay Lin stála vedle něho a hleděla do tmy, která se rozprostírala před nimi.

"Máme jít dovnitř?" zeptala se váhavě.

"To asi budeme muset." odpověděla Lena a vyrazila jako první. Jejich kroky se jasně nesly a ozvěna jim dávala nový život. Došli až do rozlehlého sálu. Přímo před nimi tam na kamenném stolci leželo žulové vejce.

"Tohle je jako všechno?" zeptal se jeden z vojáků, když se prostorem rozlehl dračí řev. Všichni se otočili zpátky k východu, kde se ukázal obří ješter. Hadovité tělo se protáhlo chodbou a blížilo se k nim velkou rychlostí.

"Jak se tam ta potvora mohla objevit?" vykřikl Lin.

"Musel být venku na lovu" odpověděl

mu Matt a vyndal z pouzdra pistoli. Hay Lin mezi tím popadla vejce a ukryla je v brašně, kterou si nesla na zádech.

Lin na draka zaútočil a sekl mečem po jeho žlutých očích. Zvíře se zvedlo na zadních a vydalo hlasitý řev. Lena se prosmýkla kolem zvířete a Hay Lin ji následovala. Obě se dostaly k východu.

"Všichni ven!" zavolal Matt a v rukou se mu objevil nějaký stříbrný předmět. Vojáci rychle vyběhli ven, ale drak je chtěl pronásledovat. Matt hodil oním tajemným předmětem a zasáhl draka do tlamy. Ozval se výbuch a tuny kamení se daly do pohybu. Mohutné balvany rozedřely šupinatou kůži nestvůry a nakonec ji nadobro pohřbily.

Všichni se rozeběhli a kašlali kvůli prachu, který se zvedl všude kolem

nich. Doběhli až na místo, kde si všichni sedli na zem. Kolem nich byly menší stromy, které bojovaly o poslední zbytky vody a úrodné země. Hay Lin vyndala vejce a dala ho na zem.

"Jak ho tedy zničíme?" zeptala se neadresně lidí kolem sebe.

"Vezmeme ho do paláce a naši učenci si s tím poradí," řekl Lin a vzal vejce do rukou. Už se ale blížil večer a tak zpáteční cestu odložili až na ráno. Přes noc zůstali na místě a s východem slunce vyrazili. Nyní se jim šlo lépe, protože je stezka vedle dolů z hor a blíže do kraje, který Hay Lin a Lin dobře znali. Po dvou zastávkách se dostali znovu do lesa, odkud před tím utekli. Jejich mysl opět ovládl strach a ostražitost. Lena se neustále rozhlížela po stromech a všimla si tak jako první tvora, kterého

se obávala. Almas se držel horních větví stromů a nejvíce tak připomínal nějakou šerednou opici.

"Pořád na něj musíte hledět!" vykřikla hned. Polovina vojáků se samozřejmě podívala na ní. "Nesmíte ho spustit z očí nebo na vás zaútočí!" vykřikla našťavaně a vojáci ji konečně poslechli. Almas se zhoupl na větvích a zmizel za kmenem stromu.

"Na co čekáme?" řekla Hay Lin a všichni se k ní otočili.

"To nevím" řekl Lin a znovu vyrazili. Udělali ale jen několik kroků, když na ně zaútočil almas. Strhl jednoho vojáka z koně a zlomil mu vaz. Potom opět zmizel mezi stromy. Skupinu tížilo napětí, ale díky schopnostem jejich nepřítele, nemohli nic dělat. Almas byl tvor podobný orangutanovi ale byl mnohem chytřejší a agresivnější. Ušli dalších několik

metrů, když se bytost objevila přímo před nimi. Tentokrát ale podcenil svou údajnou kořist. Jeden z bojovníků s tmavou kůží ho zasáhl prakem. Almas se zakymácel a několikrát zamrkal. Mattovi těch pár vteřin stačilo k tomu, aby vytasil pistoli a vystřelil. Jeho soupeř se znovu zakymácel a spadl na zem. Jeho mrtvolu nechali na místě a pokračovali po stezce, která byla stále upravenější a upravenější. Dostali se z lesa a vzhlédli k městu a velkému paláci.

"Takže jsme všechno přežili a můžeme plánovat svatbu," řekl Lin vesele.

Lena se na něj podívala a místo budoucího panovníka, viděla jen zamilovaného chlapce, kterému se splnil jeho sen. Musel malou Hay Lin opravdu milovat.

Lin jako první projel bránou a vkročil do změti budov. Projeli městem a blížili se k paláci. Vesničané se shlukovali u svých domů a hleděli na ně. Zvěst o jejich cestě se musela rozšířit. Nikdo z nich ale nic neřekl ani neudělal. Došli tak v poklidu k paláci, kde je v doprovodu stráží přivítal Akihiro.

"Zničili jste vejce?" zeptal se hned po pozdravu, z kterého čišelo napětí. Rukama si srovnal dlouhý rudozlatý oděv.

"Ne" odpověděl pouze Lin a sáhl do vaku, který nesl na zádech.

Císařova tvář se zkřivila vztekem.

"Nikdo neřekl, že máte tu věc nosit sem!"

"Nevíme, jak to zničit a tak by nám mohli pomoci zdejší učení lidé," řekl Lin a nechápal, jak může jedno vejce císaře tak rozčílit. Přeci to bylo jen

jedno vejce, ne nepřátelská armáda. Akihiro ale odešel a už jim nic neřekl. Lin dal pokyn strážím, aby uvedli jejich společníky do pokojů. Potom spolu s Hay Lin a Matt prošli palácem přímo do síní učenců. Tmavé chodby zde končily velkou knihovnou, kde se nahromadily znalosti desítek generací. Některé svitky a knihy pocházely přímo od panovníků. Najít jste tu mohli poznatky o všech tvorech, kteří na planetě žili. Několik knih ale obsahovalo i celý rodokmen Linovy rodiny. Ten řekl, že jméno Hay Lin se tam brzy také ukáže, ale to až po svatbě. Hay Lin to doprovodila veselým úsměvem. Vejce získali a tak nic nebránilo tomu, aby zpečetili svou lásku.

Lin zastavil jednoho starce s dlouhými vousy, které sahaly málem až k zemi. Dal mu vejce a řekl mu

vše, co věděli, a nebylo toho mnoho. Stařec se uklonil a zmizel v jedné z místností. Lena hleděla na dřevěné dveře a čekala na výsledek. Za několik vteřin se ozval výkřik. Jako první rozrazila dveře Lena. Jen pár vteřin stačilo k tomu, aby mezi zbytkem zavládl dokonalý zmatek. Strážci chtěli chránit svého pána a tak vtrhli okolo Leny do místnosti a uviděli žulové vejce, které se již definitivně rozpadalo a nebylo možné posledním malým kouskům skořápky zabránit v lадném pádu na tvrdou zem. Z rudého světla, které vejce vyzařovalo, vypluly obrazy obrovského stvoření. Mohutné paže pozvedly jednoho z vojáků a roztrhly ho na dvě části. Hay Lin šokovaně zaječela a couvla. Mohutná hlava s rohy se otočila k jedinému východu. Na kamennou podlahu dopadly

chlupaté nohy s mohutnými drápy. "To je vládce krampusů!" Zakřičel Akihiro a vytasil meč. Strážci ho ale odstrčili a sami se chystali na boj s nepřítelem, který byl vyšší než oni. Stvoření vydalo vztekly řev a vrhlo se na prvního muže. Stačil jen zlomek vteřiny a voják skončil na zemi v kaluži vlastní krve.

"Ústup!" Zakřičela Lenna a kupodivu ji všichni následovali, dokonce i Akihiro.

Krampus vyběhl na chodbu a kopl do nejbližšího vojáka. Prostorem se rozlehlo hlasité křupnutí kostí. Matt na stvoření vystřelil, ale nepoznal, že by kulka napáchala na chlupatém těle sebemenší škody. Museli utéct.

"Nemáš u sebe nějakou bombu?"

Vykřikla Hay Lin.

"Nemůžeme přeci vyhodit do povětří celý palác..." Odpověděla jí

zadýchaná Lena.

"Můžete, dávám vám povolení!"

Vmísil se do rozhovoru Akihiro za nimi.

Matt se ohlédl ke krampusovi a zahlédl něco strašného. Těla zabitých se zvedala na nohy a začala se měnit. Na hlavách jim vyrůstaly rohy a jejich kůže mizela pod hustou vrstvou hnědé srsti. Upozornil ostatní a všichni věděli, že už nesmějí zaváhat

ani minutu. Proběhli po schodišti do spodního patra. Několik vojáků šlo varovat sloužící a zbytek obyvatel paláce. Matt zakončil jejich drobný průvod a do dálky, krampusům naproti, hodil Leninu bombu. Ozval se tlumený výbuch a kus podlahy se propadl.

"Toho jsem se bála." Řekla Lena a hleděla na spoušť kolem sebe.

Podzemí paláce sice výbuch odstínilo, ale pokud by jim zastoupila východ vrchní patra, nepřežili by mezi výřícím se prachem dlouho.

"Podívej se dopředu!" Vykřikla Hay Lin.

Nebyl to pouze prach, který se s dopadajícími kameny zdvihal.

Podívali se před sebe a viděli, jak se sutiny daly do pohybu. Z kamenů se vysunuly rohy a potom velká šeredná hlava s obrovskými čelistmi.

Krampus se rukama chytil okraje díry a vysoukal se nahoru. Za ním následovalo několik jeho menších sluhů.

"Tak, kolik máme ještě pokusů?"

Zeptala se Lena a rozhlédla se.

"Kolik budete chtít, ale musíme se dostat ven." Odvětil Akihiro.

Až v této chvíli si Lena uvědomila změnu v jeho chování. Jak přátelští a vstřícní dokáží lidé být, když na ně vypustíte chlupatou vraždící příšeru!

"Můžeme tedy vyrazit?" Zeptal se Lin a když nikdo nic nenamítal, rozeběhl se ven. Tam se už shromáždil zástup sloužících i se svými osobními věcmi. Nikdo nepočítal s tím, že by se do paláce vrátili. Všichni rychle nasedali na koně a menší vozy a odjížděli.

Akihiro jim vysvětlil, že nedaleko hlavního paláce je pevnost. Sice v ní nebylo mnoho vojáků, ale na obranu

měli aspoň nějaký čas vystačit. Co nejdříve musí poslat pro posily, aby démony porazili.

Matt se naposledy ohlédl a viděl vládce krampusů, jak vítězoslavně stojí na poslední zbývající věži zničeného paláce. Tohle bylo přesně to, co chtěl. Získal pevnost a první vojáky.

Blížili se ke kraji vesnice. Prodral se k císaři. "Musím vás na pár minut opustit." Řekl jen a čekal na nějakou reakci.

"Dobrá, pošlu i jednoho vojáka, abyste trefili do pevnosti."

Matt jen přikývl. Připojil se k němu jeden voják a společně vyrazili menší uličkou směrem k druhé bráně.

"Jak znělo celé proroctví?" Zeptala se Lena Akihira.

Muž se jí poprvé uklonil. "Bystrost tvého lidu je bezbřehá. Proroctví dává

možnost jak zlo porazit. Musíme dát dohromady tři klíče a zavřít s nimi bránu." Odpověděl.

"První už máme." Řekla Hay Lin.

Lin přikývl a dodal: "Další dva mají zbývající kněžky kitsune".

"A ty najdeme jak?" Zeptala se okamžitě Lena.

"Ony samy nás vyhledají, až to budeme opravdu potřebovat." Řekl císař a pohlédl směrem k paláci.

Náhle jeho tvář zbrázdil výraz dokonalé hrůzy. "Oni zapálili město!"

Vykřikl a začal dávat rozkazy vojákům. Za několik minut byly vidět plameny, které stravovaly vše, co našly. Trvalo další dvě hodiny, než krampusové přišli na dohled pevnosti. Matt a Akihiro zděšeně hleděli na hordy nepřátel, které se blížily.

"Ty kněžky už by mohly přijít..."

Prohodila Hay Lin, sice šeptem, ale

bylo ji i tak dobře slyšet.

"Máš pravdu, musíme něco udělat,"

Řekla Lena a otočila se k císaři. "Kde ty ženy najdeme?"

Muž se na pár vteřin zamyslel a pak řekl jen: "Lin cestu zná, bude vám radit."

Lin se uklonil a ukázal pravou rukou na cestu. "Musíme ale vyrazit hned."

"Tak dobře." Přikývl Matt a luskl

prsty. Otevřela se brána, která je mohla vzít nejrychleji k jejich cíli.

Matt chtěl více času, a tak se vrátil o půl hodiny v čase. Do chrámu tak

doletěl v době, kdy v pevnosti teprve sledovali pochod krampusů. Lin vyšel

ven a zdviženou rukou pozdravil ženu v bílém hávu. Matt vyšel hned po

něm a rozhlédl se po upravené

zahradě. Štěrkovitá cestička se linula jako řeka, která ústila v kruhovém

vchodu chrámu kitsune.

Všichni prošli kolem bonsajů a vešli do rozlehlé haly z bílého kamene. V křesle, které bylo podobné trůnu, tam sedělo zvláštní stvoření. Nejvíce připomínalo lišku, až na bílou srst, modré znamínko na čele, které mělo tvar hvězdy, a několik dlouhých ocasů. Lena se je snažila spočítat, mohlo jich být osm, nebo devět. Stvoření vstalo a uklonilo se, potom klidným melodickým hlasem řeklo: "Jsem kitsune Maiko. Co vás sem přivádí?"

Matt si kitsune pozorně prohlížel. Nemohl poznat, zda se jedná o muže, nebo ženu. Musel ho oslovit nějak neutrálně, aby tvora neurazil. "Přišli jsme sem, abychom tě požádali o pomoc."

Zbytek za něj dořekl Lin: "Hledáme tři kněžky, které byly u mé kolébky, když jsem se narodil. Jednu z nich

jsme našli ve vesnici u dračí jeskyně, ale o jejích dvou sestřích nic nevíme".

Kitsune kývl hlavou na znamení, že jeho slova slyšel. Pravou rukou se podrbal na bradě a zašeptal: "Obě ženy jsou zde, v zahradě u nefritového vodopádu."

Lin se jako první uklonil a chystal se k odchodu. Až v té chvíli Matt pochopil, že svou odpověď již dostali. Kitsune se s nimi už dál bavit nehodlal. Vyšli proto u chrámu a obešli zahradu. Nefritový vodopád nebylo krycí jméno žádného místa, šlo o malý, uměle vytvořený vodopád se zelenou vodou. Matt u něj viděl dvě ženy.

Sice už za svůj život několik kněžek potkal, ale tyto byly nejpodivnější. Nesnažily se o cudné zahalení těla. Jejich oděv opravdu neponechával

moc prostoru pro fantazii. Lehké šaty z bílé látky spíše jejich přednosti zvýrazňovaly, než zakrývaly. Holou kůži měly pomalovanou divokými vzory. Jedna z nich si jich všimla a vstala ze země. Její společnice ale zůstala sedět v trávě.

"Vítám vás v chrámu kitsune. Jak vám můžeme pomoci?"

Všichni se uklonili a až potom Lin řekl: "Hledáme tři klíče, abychom porazili vládce krampusů."

Kněžka se usmála a přitom ukázala špičaté zuby, které spíše připomínaly vlčí nebo liščí. Potom natáhla pravou ruku a podala jim klíč se slovy:

"Některé stezky už jsou dané a nedají se změnit. Vezměte si tento klíč a konec bude blíže." Domluvila, odvrátila od nich pohled a vrátila se k vodopádu.

V té chvíli vstala druhá kněžka, která

jim do té doby nevěnovala pozornost. Došla k nim natáhla pravou ruku, ve které byl třetí klíč. Na rozdíl od své společnice se neusmála, jen tiše zazpívala.

S posledním slovem si od ní Matt klíč vzal. Všichni zůstali několik vteřin na místě, než se vědma otočila a odešla pryč. V tu chvíli z nich spadlo napětí a oni odešli ven z paláce. Matt otevřel další bránu a všichni se vrátili zpět do pevnosti.

"Co se stalo? Vaše kouzlo nefungovalo?" Ptal se ohromeně císař.

"Proč by to nemělo fungovat?"

Zeptala se Hay Lin.

Odpověděla jí ale Lena: "Vrátili jsme se přesně do okamžiku, kdy jsme odletěli. Císař viděl světelnou bránu jen bliknout a byli jsme zpátky."

Hay Lin se zasmála, ale radost ji

opustila, když pohlédla na blížící se krampuse.

"Potřebujeme další bránu, abychom se dostali... No, k bráně."

Poznamenala Lena.

Lin se usmál a úplně mimo téma prohodil: "Starší ženy jsou jako cibule."

Hay Lin se ušklíbla: "Když se svléknou, začneš brečet?"

"Ne! Viš, že tak jsem to nemyslel..."

Vyhrkl Lin a trochu se začervenal.

Chtěl jí ještě odpovědět, ale řev krampusů se náhle ozval až příliš blízko hradbám.

"Jdete?!" Vykřikl na ně Matt, který už v rukou držel mapu a chystal se otevřít bránu.

Oba ho dohnali a vběhli dovnitř.

Prolétli prostorem i časem. Matt je vrátil o pár minut, aby vše udělali ve správný čas. Vyběhli ven a stanuli

před skalním převisem.

"Proč jsme se neobjevili přímo u brány?" Zeptala se Hay Lin.

"Něco tomu brání. Stejně tak jsme se nemohli dostat k vejci s pomocí naší magie. To tě nenapadlo?" Prohodil Matt.

"A tebe zase nenapadlo, co by tady mohlo rušit magii kitsune?"

Odpověděla dívka.

Matt jen pokrčil rameny a vyšel na cestu. Ušli ale jen pár metrů a už stáli před bránou.

"Tak jedeme!" Vykřikla Lena a všichni tři vyndali klíče. Natáhli se k bráně a vložili je do tří otvorů. Křídla brány se dala do pohybu. Vchod se rozsvítil a bylo vidět zvláštní rudé světlo. Potom se brána zavřela a světlo zmizelo.

"To je všechno?" Zeptal se ostražitě Lin.

"Nejspíše ano." Odpověděl Matt, to už se ale brána dala znovu do pohybu. Kamená křídla se znovu otevřela a odhalila vchod do rozlehlé jeskyní chodby. "Tohle už vypadá líp, jdeme dovnitř."

"Tys to věděla? Od začátku jsi věděla, co se stane!" Neudržela se Anna.

"Řekla jsem vám, že jdeme hledat Fenrisovo srdce, tak co se vztekáš?"

Anna chtěla ještě něco říct, ale Matt jí položil ruku na ústa, aby ji donutil mlčet. Potom jako první vešel do jeskyně a nevěnoval jim už ani slovo. Chodba nenaznačovala, že by vedla k něčemu magickému. Hrubé stěny spíše vypadaly jako vytvořené přírodou. Výška jeskyně se měnila, tak se někde museli i sklonit, aby nenarazili do stropu. Nakonec ale udusanou zem nahradily velké dlaždice a chodby byly úhlednější. Po

pár krocích prošli klenutým obloukem a chodba se zvětšila. Připadali si jako v nějakém chrámu, i když stále neviděli na konec své cesty. Prošli sálem, až se dostali k protějším dveřím. Už z dálky slyšeli děsivý nářek lidí. Ani to je ale nemohlo připravit na to, co uviděli. Rozlehlý sál, kde na několika desítkách stupních byli připoutaní lidé. Nešlo o pár zajatců, ale o tisíce obětí. Mezi nimi stáli strážci - vysoké příšery s velkými rohy a se svalnatými těly porostlými srstí. "Jak tímhle máme projít?" Zašeptala Anna.

Matt ukázal na místo, kde nebyla žádná těla, zato tam byl vchod do menší chodby. Nezbývalo jim ale nic jiného, než doufat, že si jich strážci nevšimnou a nechají je projít.

"Budeme s nimi bojovat?" Zeptal se Lin a připravil si pistoli i katanu.

"Je jich tu moc a vůbec nevíme, co by udělali jejich zajatci." Podotkl Matt "Přidali by se na naši stranu?"

Navrhla Luciana.

"Nebo je ovládají magií a oni by krampusům naopak pomohli." Řekl Matt a sledoval, jak jeden ze strážců bičuje vyzáblou ženu. Zajatkyně nakonec omdlela a skácela se na zem.

Krampus se rozesmál a otočil se přímo k Mattovi a jeho společníkům. Jeho tvář okamžitě zkřivil hněv.

Hlasitě zařval a všude se začali sbíhat jeho spolubojovníci.

"A do háje..." Vyhrkla Anna a spolu s ostatními se připravila k boji.

Matt jako první vystřelil z pistole, za ním hned zaútočili i Lin, Luciana a Anna. Krampusové neměli žádné zbraně ale zdálo se, že je ani nepotřebují. Obklopili je, ze všech stran. Desítky netvorů porostlých

hnědou srstí. Nakonec si jejich řadami proklestil cestu exemplář, který všechny o dvě hlavy převyšoval. Měl kratší srst a jeho tvář více připomínala člověka. Tím byl ale ještě děsivější. Vydal zvířecí řev a všude zavládlo nebezpečné ticho. Dokonce i lovci sklonili své zbraně, protože poznali, že prohráli. Mattovou hlavou prolétla jediná myšlenka. Už nikdy nezachrání svou dceru. Vůdce krampusů pronesl jen: "Vzdejte se a nezabijeme vás hned." Lin, Matt, Lena i Anna schovali zbraně a zvedli ruce. Luciana s Hay Lin stály za nimi, ale samy věděly, že nemají šanci zbytku skupinky jakkoliv pomoci. Netvor se rozesmál a rukou mávl na své vojáky. Ti odněkud přitáhli provazy a svázali jim ruce. Potom je provedli jednou z postranních chodeb. Dostali se až k celám, kde desítky lidí ležely na zemi

a váleli se ve vlastní krvi a výkalech. "Jak to, že nejsou mrtví?" Zeptala se vystrašeně Anna.

Jeden z krampusu se rozesmál: "Tady si v jiné dimenzi holčičko, když my nechceme, tak neumřeš." Anna málem omdlela, dobře si pamatovala, co všechno dokázal její učitel.

Pomalým krokem se dostali do rozlehlé jeskyně, kde všude bujela tráva a různé další rostliny. Strop byl z modrého poloprůhledného kamene a vyvolával tak dojem oblohy. Trávou se klikatila dobře udržovaná cesta, která končila u brány paláce z šedého kamene. Anna se v tu chvíli roztrásla. "Co se děje?" Zeptal se jí šeptem Matt.

Jeden z krampusů ho ale dloubl do zad. Potom už se zbytek cesty udál v absolutním tichu.

Došli až k paláci a vůdce netvorů

zabušil na dřevěnou bránu. Otevřely jim dvě nahé ženy, s bílou kůží, ze zad jim vyrůstala rudá blanitá křídla. Sledovaly jejich kroky žlutýma, kočičíma očima. Potom opět zavřely a zajistily bránu závorou.

Vůdce krampusů je provedl bohatě zdobenou chodbou až k velkému sálu. Strop z černého kamene podpíraly sloupy, které byly vytesané do podoby lidských koster. Rudý koberec jim naznačoval cestu až k černému trůnu. Na něm seděla monstrózní postava - rohatý démon s rudě zářícíma očima. Anna v tu chvíli opravdu omdlela a skončila v náruči jednoho z netvorů. Démon se rozesmál a vstal. Pomalým krokem prošel kolem nich a zastavil se před bezvládnou dívkou.

"Ona jediná mě poznala. Cítil jsem její myšlenky hned, jak vešla ke mně

domů."

"Co jsi zač?" Vyštěkl Matt, kterému připadalo, že mu něco důležitého uniká. Proč se Anna skácela na zem, když už čelili i horším bestiím a to s ní nic neudělalo?

Démon se ušklíbl: "Malá Anna je čarodějka. Ale nebyla by tak dobrá, kdyby nebylo mě, jejího učitele."

"Asmodeus?" Vyhrkla Lena. Netvor se usmál a vrátil se na svůj trůn.

"Ano! Takže vám naše malá kamarádka vyprávěla, kdo jí naučil to nejdůležitější, to jsem rád."

"Nepřišli jsme za tebou, ale pro srdce Fenrise. Tebe bychom si nevšímali."

Zkusil se Matt domluvit.

Démon zakroutil hlavou "Fenris má se mnou leccos společného. Víte, jak se stal vlkodlakem?"

Matta napadla jen jedna věc: "To jsi z něj udělal ty?"

Démon přikývl a po kruté tváři, se mu rozlil spokojený úsměv. Zavrtěl se na svém trůně jako dítě, které má dostat svou vysněnou hračku.

"Proč bys ale něco takového dělal?"

Zeptal se ho lovec.

Asmodea opustil jeho úsměv a posmutnělým hlasem řekl: "Chci pomstít svou rodinu. Ten váš Bůh je svrhnul a nechal je živořit v poušti. Azazel, Lucifer, ... a spousta dalších, ti všichni podlehli jednomu rozmaru a byli uvrženi do tmy. Stvořil jsem proto dokonalou zbraň, dal jsem jim moc, aby mi jednoho dne otevřeli cestu k největšímu výtvoru Boha a já je všechny mohl pomstít."

"Jim? Mluvil jsi jen o Fenrisovi."

Poznamenala Lena.

Asmodeus zakroutil hlavou: "Nic takového jsem nikdy neřekl. Dal jsem moc Fenrisovi i jeho sestře. Každý z

nich je ale jiný."

"Co se stalo z jeho sestry?" Zeptal se Matt

Démon však již mávnutím ruky přivolal své vojáky.

"Dejte je do kláštera, aby si Judith užila trochu randy."

"Vy tu máte klášter?" Zeptala se Lena, i když tušila, že ono slovo bude označovat něco trošku jiného. Démon jí ale opět dokonale ignoroval. Místo toho došel k Anně a zvedl ji do náruče, se slovy: "Jedno dítě jste mi odepřeli. Musím zase od začátku."

4. Judith

Vojáci odvedli celou skupinku ze sálu. Krampusové je provedli chodbami, ve kterých byla řemeslná práce opět trochu odfláknutá, ale v tomto případě se pravděpodobně jednalo o účel. Z obytných prostor zavítali k celám. Procházeli kolem lidí, kteří se už nikdy nemohli pokusit o odpor. Vězni byli mučeni a mnohdy

i prazvláštně mrzačeni. Jeden z nich měl sešité ruce k sobě, jako by se modlil. Jedna žena měla z celého těla staženou kůži. Sice by už neměla být živá, ale její zoufalý nářek svědčil o tom, že je tady možné vše. Její světle modré oči na ně hleděly se zoufalou žádostí o pomoc. Ta ale nemohla přijít, neboť je neustále obklopoval houf krampusů. Brzy byl ale celám konec a chodba dál vedla k budově z černého kamene. Opravdu to vypadalo jako klášter, až na pár podstatných detailů. Kříž na zdi byl obráceně a socha Ježíše na fontáně měla useknutou hlavu. Z pahýlu stříkala krev a stékala do malého bazénku. Po udupané zemi se táhla mlha. Krampusové došli k bráně z tmavě rudého dřeva a třikrát zabušili. Otevřela jim zrzavá dívka v oděvu jeptišky. Na jejím krku se pohupoval

řetízek s přívěskem Ježíše s elektrickou kytarou. Matt se musel pobaveně usmát. Tohle bylo zkrátka až moc šílené na to, aby to byla pravda. Museli se jistě při procházení branou uhodit do hlavy a tohle vše se jim jen zdálo. Jeptiška uprostřed pekla, to byl přeci nesmysl. To nemohlo existovat.

Krampusové je nechali stát v bráně a odešli zpět, zpět ke svému vůdci. Judith se na ně zářivě usmála a pokynula jim. Prošli útulně vyhlížející chodbou, přímo do něčeho, co připomínalo kancelář. Až v tu chvíli si Matt všiml, že ji všichni poslechli a šli za ní - jako pejskové na vodítku. Nebylo to zvláštní?

"Co s námi uděláte? Zabijete nás?"

Zeptal se Matt.

Judith se vesele rozesmála: "Zabít vás? To tedy rozhodně ne, musíme si

přeci užít trochu zábavy." Matta napadlo jen jediné. Ta holka byla šílená. Judith si mezitím sedla za velký tmavý stůl a začala se přehrabovat kupkami papírů. V tu chvíli někdo zaklepal a dveře se opět otevřely. Matt úlekem málem vykřikl. Do kanceláře vešla malá, vyzáblá postava s bledou kůží a velkou hlavou. Tmavé oči připomínaly vyděšenou sovu. Postava snad nejvíce zpodobňovala jakéhosi podivného mimozemšťana. Stvoření došlo až ke stolu a skřípavým hlasem se zeptalo: "Volala jste mě, madam?" Judith stekl úsměv z tváře. "Ještě jednou mi řekneš 'madam' a utrhnu ti hlavu." "To už by vám ale moc sluhů nezbylo." Proneslo stvoření vesele. Jeptiška se opět začala usmívat. "Proto tady máme tři nováčky. Oni

vám už pomohou dorovnat stavy."

"Mně ale prosím dejte tu ženu, myslím si, že to bude nejužitečnější." Zachroptělo stvoření.

Judith se ušklíbla: "Hah, to už mě taky napadlo. Odved' si ji s sebou a můžeš začít."

"Už jste řekla generálovi, aby nás přestal zabíjet, pokud mu nepřineseme čaj dost rychle?"

"Ne, ani mu to neřeknu. Příště se více snažte a nikdo z vás neumře." S posledním slovem diskuzi ukončila.

Netvor poklepal Leně na rameno a vyšel na chodbu. Ta šla za ním. Tak rychle, jako by ji ani nenapadlo, že by mohla udělat něco jiného.

"Tak a teď to vyřídíme s vámi, zlatíčka." Pronesla Judith sladce, i když Matt tušil, že je nic pozitivního nečeká. Naštěstí ale řekla pouze:

"Zavřu vás teď provizorně do cely.

Brzy se zase uvidíme."

Nakonec skončili v celách, hned vedle sebe. Matt rychle prohlédl na menší kopku. Stěny sice vypadaly jako ze suché hlíny, ale prokopat se jimi nemohl, i když vůbec netušil, jaký důvod mu v tom brání. Při doteku to vypadalo, jako by sahal na plast. Mříže byly z černého kovu a pevně zapuštěné ve zdech. Nakonec svoje snažení o vymýšlení jakékoliv útěkové strategie vzdal.

**

Lena následovala svého nového majitele. Stále ale myslela na to, jak mu urve tu jeho šerednou hlavu. Její tělo místo toho šlo poslušně za ním. Dostali se tak až ke schodišti, po kterém vyšli do horního patra. Stvoření se zastavilo až u dveří z hnědého dřeva. Tvor dveře otevřel a naznačil Leně, aby šla dovnitř. Ženě

nezbylo nic jiného než jeho rozkaz uposlechnout. S pobavením vešla do ložnice z hnědého dřeva s modrou látkou na zdech. Rozesmála se a rozvalila se na postel. Její věznitel na ni zůstal šokovaně zírat: "Co si myslíš, že děláš?"

Lena se trochu uklidnila, i když z její tváře nezmizelo veselí. "Chceš mi snad udělat dítě? Mě přivedla zpět Sova, zkus mě oplodnit a skončíš jako koktající idiot."

Věznitel se ušklíbl: "Je mi jedno, k jakému ptákovi se modlíš."

S Lenou začal cloumat další záchvat smíchu. Při tom si sundala kalhoty a její nápadník uviděl, že se neobtěžovala se spodním prádlem. Chtivě se k ní přiblížil a Lena se přestala smát. Stále se ale šklebila, to šeredu trochu vyvedlo z míry. Brzy oba leželi na posteli a on se blížil ke

svému cíli. Žena viděla, jak se každou chvílí dostával k vrcholu. Začala si pro sebe šeptat: "3..."

"Co zase vyvádíš?" Zeptal se jí šereda.

Lena pokračovala: "Jen odpočítávám, tím si nedělej starosti. ...2..."

Černé oči jejího protivníka se rozšířily strachem: "Co to má být?!"

Žena se krutě zašklebila: "1!"

Šeredovi explodovala hlava a místnost zaplnil smrad syrového masa. Lena ze sebe shodila zbytky teď ještě nechutnějšího stvoření a z obličeje si utřela směs krve a mozku. "Tak to bychom měli. Sova bude mít radost."

Potom se oblékla a vyšla z pokoje. Seběhla z rozvrzaných schodů a vracela se k místu, kde se od ostatních odpojila.

**

Matt stále seděl ve své cele a znovu se snažil vymyslet způsob, jak se dostat ven. Z minut se postupně stávaly hodiny a on stále nevěděl, co brání jeho tělu svévolně jednat.

Nakonec se ozval smích. Zvuk, který se sem krajně nehodil. Nešlo o šílený chechot poblouzněnce, ale o veselý a nespoutaný projev radosti. K cele došla Lena, a dokonce s sebou měla i klíč. "Jak se ti to povedlo?" Zeptal se jí hned. Lena se přestala smát a řekla: "Trochu toho přesvědčování a o něco větší trocha prohledávání věcí."

"Jak jsi mohla tu bytost přesvědčit, aby ti dala klíč?" Zeptal se jí lovec podezíravě. Jeho manželka se ale nenechala ničím rozhodit, odemkla mu a uhnula stranou, aby mohl projít. Matt vyšel a znovu svou otázku zopakoval.

"Vrátila jsem se z horších míst, než je

tohle, takže zkrátka umím pár nových triků."

"Ještě jsi mi nevyprávěla, jak jsi se vrátila mezi živé." Zeptal se jí a pohledem hledal Annu. Dívka seděla ve své cele a něco si prstem malovala do písku pod sebou. "Nechceš ji tu nechat?" Navrhla Lena, ale stačil Mattův jediný pohled a odemkla i tuto celu. Anna zvedla hlavu a s překvapeným výrazem vstala. Vypadalo to, jako by z jejich předchozí domluvy neslyšela ani slovo.

"Jsi v pořádku?" Zeptal se jí Matt. Anna jen kývla a protáhla se. Potom vyrazili na cestu ven.

5. Projekt Artemis

Smrtonoška letěla nad vysokými horami a užívala si nový pocit svobody. Doba jejího věznění skončila a ona se cítila, jakoby se probudila ze špatného snu. Tou noční můrou ale nebyl pouze pobyt ve zkaženém klášteře ale celá její minulost. Jak někdy mohla hledat v lidech dobro? Proč je chtěla od rána

od večera chránit? Takový nesmysl a ztráta času. Tolik let se honila za bludem, za pohádkou. Metatron, ten starý hlupák, měl spousty projevů a dobru a světle. Nic z toho ale nebyla pravda. Smrtonoška, se dříve jmenovala Sandala. Patřila mezi anděli a spolu se svými sourozenci, se snažila uzavřít magické brány, které pouštěli do světa lidí tvory, co měli být jinde. Vlkodlaci, upíři, démoni, draci, jednorožci. To všechno byli tvorové, z jiných světů. Smrtonoška ale nyní měla jiný cíl, chtěla se pomstít všem lidem. Na to nepotřebovala vodit na tento svět draky nebo vlkodlaky. Lidé si totiž svůj úpadek, přivodí sami. Slétla na svých blanitých křídlech na střechu velkého skladiště. V Číně se nacházelo několik tajných laboratoří, tato si moc snahy z bezpečností

nedala. Kdo by taky překonal strmé hory? Dostat jste sem mohli pouze letadlem a to jen z jednoho směru. Smrtonoška musela týden špehovat, než sem mohla přiletět. Za to dobu ale poznala, že stačí slétnout na střechu a dostat se ke střešnímu oknu. Tím se jako pavouk, protáhla až do skladiště. Stovky pytlů a dřevěných beden, obsahovaly zásoby, nástroje a další kupu zbytečností. Smrtonoška přistála na betonové podlaze a hledala dveře. Její boty na vysokém podpatku, při tom vydávali hlasité klepání ale to jí ani v nejmenším nevadilo. Na konci jejího plánu, se o jejím příchodu dozví úplně všichni. Ozvala se hlasitá rána a dveře se rozlétli dokořán . Čarodějka pozvedla ruce a vyslala proti ohromeným vojákům proud zelené mlhy. Tři muži okamžitě spustili řev plný bolesti a zoufalství.

"Bolí to moc? To mě
mrzí.....lžu.....nemrzí" řekla
Smrtonoška a rozesmála se. Přešla
kouřící se hromádky masa a vstoupila
do běloskvoucí chodby. Tady už to
nevypadalo jako ve skladišti. Blížila
se tak ke svému cíli. Její boty na
vysokém podpatku vesel klepali do
bílých dlaždic. V nepřírozeném tichu
se ozýval každý její pohyb i nádech,
každé zašustění jejích velkých křídel.
Nakonec se ale dostalo až ke světlu
krémovým dveřím. Vzala za stříbrnou
kliku a otevřela. Jediným krokem se
dostala do laboratoře. Přímo před ní
pobýhal drobný muž v bílém plášti a
až příliš velkých brýlích. Nejvíce
působil jako figurka z nějakého
animovaného filmu. Smrtonoška se
dvěma kroky dostal až k němu a
štíhlými prsty ho chytila za spánky.
Muž vykřikl překvapením. Potom se

ozvalo křupnutí krční páteře a vědec se sesul na zem, s nepřírozeně zkřiveným krkem.

Smrtonoška se rozhlédla po místnosti.

Všude jen bílá barva a sklo. Na drobných zkumavkách ale byli drobné štítky, které jí řekli co hledá "Projekt Artemis". Sáhla po lahvičce a vyšla z laboratoře. Sice by mohla nenápadně zmizet ale to nebylo jejím cílem.

Měla snad Artemis šířit po zdejších horách? To se nepochybně stane ale i to by bylo málo. Prošla chodbou dál, až zaslechla kroky. Někdo, v těžkých botách, rázoval po prostoru a hrál si na hlídače. Smrtonoška se s úsměvem podívala za roh. Mávla si rukou před obličejem a s úšklebkem oslovila oba muže "Ale vojáčky, nepomůžete mi s něčím"

Oba muži to pochopili jako signál k zásahu a odjízti černé samopaly. To

už ale Smrtonoška rozepjala velká křídla a prolétla chodbou. Oba vojáky při tok srazila na zem ale nevěnovala tomu pozornost. Místo toho letěla dál, až se dostala do místnosti, kde bylo více lidí

"Dávejte dobrý pozor, jsem zlá holka. V rukou držím virus a nebojím se ho použít"

Skupinka mužů i žen, se na ní dívali se směsicí překvapení a vzteku. Jen jediný vědec se ale cítil povolán aby promluvil "Polož to zrůdo, vůbec nevíš, co v té své tlapě držíš"

Smrtonoška se rozesmála "Právě že vím, už vás práskli"

"Polož to okamžitě na stůl a odejdi pryč" přikázal jí muž v bílém plášti. Znovu ale sklidil jen smích.,

"Co by se stalo, kdybych to tady rozbila?" zeptala se pobaveně

"Všichni by jsme umřeli a tím myslím

i tebe, ty šílenče"
"Hups" řekla pouze Smrtonoška a lahvičku pustila na zem. V tu chvíli nastalo hrobové ticho, přerušené tříštícím se sklem. Tekutina v lahvičce se změnila na páru, která zmizela ve vzduchu. Okamžitě celou budovu ovládl zmatek. Ozval se poplach, který všechny varoval, před hrozícím chemickým nebezpečím. Vědci se řítili kolem Smrtonošky a snažili se dostat do bezpečí. Žena vytasila drápy a zabila dvě ženy. Bílé dlaždice tak byli obohaceny o rudou barvu. Potom se žena vznesla a srážela k zemi další lidi. Po minutě uviděla tři vojáky se samopaly. Vyplázla na ně jazyk a vlétla zpět do skladiště. Tady našla ještě více ozbrojených mužů a ozvala se i první střelba. Jedna z kulek jí škrábla na noze ale to se vyléčilo během několika vteřin. Potom už

Smrtonoška vylétla k nebi a smála se.
Konec lidí se blíží.

6. Šílenství se nevyplácí

Lena proběhla jako první dlouhou chodbou a našla schodiště, které by je mělo dovést zpátky do obytných prostor. Matt převzal velení jejich malé armády a brzy se dostali až ke dveřím, kde měla být Judith. Nikdo z nich se s pološílenou jeptiškou nechtěl setkat, a tak se snažili o nenápadné plížení. To jim po pár

krocích ale překazila bytost, která se vynořila za rohem. Jen s velkou dávkou fantazie poznali, že se jedná o ženu.

"Kde je Šadar?" Zeptala se vyzáblá neznámá a upřela na ně velké černé oči. Pozorně si je prohlédla a její holá hlava při tom odrážela světla z několika lamp.

"To má být ten mini chlípník?"

Zeptala se pobaveně Lena.

Žena se pohnula rychleji, než by mělo být vzhledem k její vyzáblosti možné a odněkud vytasila dvě dýky. Matt rychle uhnul jedné z čepelí a nakopl ji do zadku, který se díkybohu ukrýval za černými kalhotami.

Lena se zasmála a vrazila jí facku.

Bojovnice ztratila rovnováhu a spadla na zem. Toho využila Anna a dupla jí na hlavu. Ozvalo se velice výmluvné křupnutí a bledá bojovnice se už ani

nehnula.

"No, no, no! Co to tady máme?!"

Ozvalo se ode dveří. Tam stála Judith, ve svém hábitu jeptišky a usmívala se, jako by právě řekla nějaký dobrý vtip. "Snad jste si nemysleli, že mě tak brzy opustíte. Ještě si musíme užít spoustu srandy!"

"No, právě to jsme měli v úmyslu."

Řekl Matt klidným hlasem.

"Co si myslíte, že udělám teď?"

Zeptala se Judith.

"Pustíš nás domů a dáš nám svačinu na cestu?" Navrhla Anna.

"Ne, všechny vás zabiji, a to velmi pomalu a bolestivě. Věřím, že si to užijeme. Tohle se nedělá a už vůbec ne jeptišce!" Zakřičela Judith a opravdu v tu chvíli vypadala mírně šíleně.

"Na tohle nemáme čas, holčičko.

Uhni stranou, nebo tě ani ten tvůj

klášter nezachrání..." Zavrčela Lena. Jeptiška se rozesmála: "Zkus mě praštit!"

Lena skočila dopředu a pěstí pravé ruky ji zasáhla do břicha. Jeptiška zůstala stát na místě a nehnula se ani o centimetr. Lena zakřičela a prohlížela si prsty, které vypadaly, jako by praštila do zdi.

Anna pozvedla ruce: "Jak dělá jeptiška, kdy začne hořet?"

Judith na ni vrhla udivený pohled. To už ale dívka začal s kouzlem. Hábit na Juditině těle opravdu začal hořet. Žena křičel a potácela se po chodbě. V poslední agonii vrážela do stěn a některé věci po kontaktu s ní rovněž vzplály.

"Rychle utíkejte!" Zakřičel Matt a rozběhl se k východu. Bránou se dostali zpět na planinu porostlou bujnou zelení.

"Kam máme jít teď?" Zeptala se Lena. Lovec několik vteřin mlčel, jako by ji ani nevnímal. Potom ale ukázal před sebe. V dáli byl vidět černý kus skály, který už z dálky poutal pozornost.

**

Smrtonoška prolétla nad horami a smála se. Široko daleko nebyl ale nikdo, kdo by jí slyšel. Pomalu se snesla nad laboratoře, které před několika dny napadla a hledala vchod. Tentokrát nemusela vejít nějakou dírou ve stropě ale přelétla rovnou k hlavním dveřím. Ty byly otevřeny dokořán jakoby přímo zvali ke vstupu. Jediné co by mohlo návštěvníka odradit byli krvavé fleky. Někdo se snažil dostat rychle ven ale na tom už Smrtonošce nezáleželo. Její

plán vyšel. Prošla chodbou a pohlédla na modrý nápis "Artemis", tady jim tedy polozapomenutá bohyně moc nepomohla. Otevřela první dveře, které jí přišli pod ruku a rozesmála se. Přímo před ní stála skupinka nemrtvých a zvědavě si jí prohlíželo. Její aura i pach je mátlí a tak se hned neodhodlali k útoku. Smrtonoška jim ale nehodlala dát čas, aby si všechno srovnali ve svých dutých hlavách. Místo toho se rozlétla a magií rozrážela všechny překážky a uzavřené vchody. Chtěla aby se výtvoři tajemného viru, dostali ven a nic jim nebránilo v lovu.

7. Fenrisův křik

Lena hleděla na Matta, který ve vlčí podobě bojoval s obrovským krampusem. Vlkodlaci sice byli mohutní, ale proti takové bestii byl náhle lovec až moc malý. Lena se rozlédla a ukázala Anně cíl jejich cesty. U malého oltáře stála vysoká postava v černém plášti s kapucí. Za ní byla rudá truhla, kde bylo

nepochybně přechováváno srdce Fenrise. Luciana se rozeběhla a skočila. Strážce se otočil, ale už bylo pozdě, její nohy ho srazily k zemi a strhly mu kapuci. Za ní byl již dobře známý obličej. Tmavé oči se posměšně zabodly do čarodějky. Anně se ale povedlo se z druhé strany přiblížit k srdci. Rychle popadla dýku a lehce sekla. Fenris, který se do té doby plně soustředil na Lucianu, náhle zakřičel. Netušil, jak je jeho smrt blízko. Dívka na něj mrkla a teď již definitivně probodla srdce, které leželo v malé krabičce. Sval se naposledy rozepjal, jako by se chtěl bránit, potom ale zvláčněl a rozpadl se na prach. Fenrise to sice nemohlo zabít, ale od teď se stal smrtelným. Jen jeden život a jedna smrt. Pořád však měl ještě onen jeden život, který si hodlal zachovat.

**

Matt drápy trhal záda obrovského monstra, ale stále ho nemohl zabít. Všude stříkala krev a zdobila stěny jeskyně do ruda. Na některých místech se už vytvořil hnědavý povlak. Lovec na zemi uviděl něco, co vypadalo jako složitější past na medvědy. Rychle to popadl a hodil. Past se náhle rozzářila modravým světlem a blížila se k hlavě odporné bestie. Matt čekal, že ta věc krampuse udeří do hlavy. Místo toho se ale železné součástky daly do pohybu a pevně se ovinuly kolem hlavy bestie. Krampus hlasitě zavřeštěl a snažil se past sundat, už ale bylo pozdě. Ozvalo se tikání a potom jediné hlasité cvaknutí. Železné pásy roztrhly hlavu bestie a celou jeskyni postříkala šedavá hmota a krev. To jediné, co zbylo z mozku vůdce

krampusů.

**

Anna se k Mattovi rozběhla, když se ozval Fenrisův křik. Zvuk byl plný hněvu a chuti zabít. Potom vzduchem prolétla vržená dýka. Anna musela jednat rychle, jinak by se Mattovi mohlo něco stát. Skočila dopředu, přímo před vrženou zbraň.

8. Derniéra

Matt se otočil a překvapeně se podíval na zem. Tam ležela Anna a lapala po dechu. Klekl si k ní a vzal ji do náruče. Všiml si dýky, která jí vězela pevně zaražená v hrudi. V pekle jí ale nebude moci pomoci. Rychle se otočil k Fenrisovi, ani ho nepřekvapilo, že ho tady zase vidí. "Tati!" Zašeptala tiše Anna.

Matt se k ní naklonil, aby ji lépe slyšel. Dívka věděla, že jí tady nemohou pomoci, ale na její tváři se náhle ukázal úsměv. "Jsi zmatená, odpočívej, brzy ti pomůžeme." Řekl Matt, ale byl zoufalý. Anna ale zakroutila hlavou: "Nejsem zmatená a mlč, už nemám moc času. Tati, vezmi si tu dýku, je otrávená. Mně už nepomůžeš, ale zabiješ s ní jeho." Matt stále nechápal: "Já nejsem tvůj táta."

"Sakra! Vezmi si to párátko, nebo ti nakopu zadek! Ta holka říká pravdu." vykřikla Luciana a vyšla ze svého úkrytu. Potom našťvaně pokračovala: "Odnegli jsme tvou malou dceru a dali ji do sirotčince. Museli jsme se vrátit v čase, aby tohle všechno vyšlo. Anna ti podle proroctví měla zachránit život, ale to jako malé mimino asi sotva mohla udělat." Matt to sice

všechno stále nechápal, ale Lucianu poslechl. Opatrně vyndal dýku z dívčiny hrudi a zvedl se ze země. "Jak ses sem dostala a proč jsi se vrátila k nám?" Zeptal se klidným a rozhodným hlasem.

Luciana se usmála: "Přivedla jsem pár přátel, aby nám pomohli." S tím z vedlejších chodeb přiběhli obrovští lvi. Matt se rozesmál: "Tak tohle je opravdu velká pomoc."

Fenris byl rudý vzteky. Podíval se na Matta a jeho svaly se začaly okamžitě měnit. Jeho už tak svalnaté tělo ještě více zesílilo a porostlo chlupy. Matt pevně uchopil dýku a sám se začal měnit, do vlčí podoby. Neproměnil se ale úplně, aby stále udržel zbraň. Fenris změnu dokončil, ale hned se musel bránit dvěma lvím samcům. Matta sice napadlo, jak to bude nečestné, ale jeho protivník byl

nečestný sám o sobě. Fenris se ale rozhodně nenechal tak snadno porazit. Ozvalo se vlčí zavytí a lví samci se odlétli, jakoby to byla jen neškodná koťata.

Vlkodlačí netvor se rozběhli přímo na Matta. Ten uskočil před jeho drápy a udělal tak místo tmavě hnědé lvici, která okamžitě zaútočila.

Lovec využil nepozornosti svého nepřítele a zabodl mu dýku do zad. Vlkodlak zavyl a padl na zem, jeho tělo se začalo rozpadat v prach. Jeho oči vztekle hleděli na lovce a přísahali mu pomstu, na kterou ale nikdy nedojde. Nakonec se i jeho tvář rozpadla v prach. To jediné, co zbylo z vlkodlačího krále. Matt se proměnil zpět, do lidské podoby a okamžitě objal Lucianu. Užíval si její přítomnosti i toho, že jsou již na konci cesty. Konečně vyhráli a mohli

se zastavit. Už žádné boje a zabíjení. Potom se od ní ale odtáhl a rozhlédl se: "Kde je Lena?"

Luciana zakroutila hlavou. "Ta blondýna? Viděla jsem ji mezi lvy, ale potom asi musela někam odejít."

Mattův úsměv zmizel a radost z něj vyprchala: "Nemohli ji snad zabít!"

"Je tady jen moje smečka a ta by jí nic neudělala." Odpověděla Luciana.

"Tvoje smečka?" zeptal se Matt

překvapeně.

Luciana okamžitě mávla rukou

"Sachmet mi na tento zásah dala
velení"

"Kde jsou vlkodlaci?" vyptával se jí
dál

"Ti mají práci jinde a nemohli odejít,
jinak by Lycanopolis dobili nemrtví"

Náhle ale jejich rozhovor přerušilo
hlasité chroptění, blížila se k nim
další vlna nepřátel

Matt pohlédl k temným chodbám:

"Asi není úplně všemu konec..."

9. Co máš proti andělům?

Matt, Luciana a armáda lvů naslouchali hlasitému chroptění a čekali na další útok. Tohle neznělo jako démoni, vlkodlaci a ani nic, co na ně dříve útočilo. Muselo se jednat o něco úplně jiného ale jsou přeci v podsvětí, co jiného se tady nacházelo? Náhle do jejich zorného pole vlétla žena s velkými černými křídly.

"Vypadá skoro jako anděl" zašeptala Luciana zhnuseně

"Co máš proti andělům?" zeptal se jí Matt překvapeně

"Jen mě v mojí domovině chtěli několikrát zabít, jinak nic." řekla kysele Luciana a připravila se na střelbu.

Za několik vteřin se žena snesla přímo před nimi

"Zdravím zlatička moje, jsem ráda, že

vás poznávám. Já se jmenuji Smrtonoška, vaše jména mě nezajímají, protože nepočítám s naším dalším setkáním. Vaše životy se již blíží ke svému konci, přeji vám pomalou a bolestivou smrt" S tím opět vzlétla a umožnila jim tak pohled na davy nemrtvých. Jedna lvice se rychle změnila do lidské podoby a vykřikla na ně "utíkejte a my je tady zdržíme. Sachmet nám dala pokyn, abychom vás nenechali zabít" Luciana se s ní nehádala a popadla Matta za ruku aby se společně vydali nejbližší chodbou, která je možná dovede do bezpečí. Pokud se tedy dalo v podsvětí něco takového najít. Chodbu brzy začali využívat při ústupu i lvi. Smečka sice zdržela nemrtvé ale nehodlala se nechat povraždit v nerovném souboji. Matt ani Luciana ale nehodlali čekat na lvi

a tak se vydali dál. V pološeru se vyškrábali až na schodiště, které je vedlo vzhůru. Schody na první pohled nebyli vytvořené pro lidské nohy. Jednotlivé stupně byli příliš velké ale i tak se nakonec vyškrábali až k místu, kde uviděli světlo slunce.

Tedym spíše něco, co za něk považovali. Světlo náhle zmizelo a oba hleděli na tmavé budovy napůl zakryté v mlze. Z nebe padal sníh, jakoby se někdo snažil to podivné místo přikrýt závojem. Luciana natáhla ruku a chytila jednu vločku na dlaň

"To je popel" řekla překvapeně a ohlédla se za sebe. Čekala, že uvidí schodiště ale viděla jen neprostupnou kamennou stěnu "Kde je východ?" Matt se otočil "Sakra, nejspíše jsme prošli portálem, to bylo to podivné světlo před námi"

"Jak se odsud máme dostat ven?"
zeptala se Luciana a hleděla do mlhy
před sebou

"Projdeme městem a cestu prostě
najdeme. Démoni tohle místo
vytvořili z nějakého důvodu a tak se
musí dostávat sem i zpátky"

Luciana přikývla na souhlas a tak se
oba pustili mezi domy. Město
vypadalo, jakoby jej lidé opustili
teprve před pár minutami. Před
každým domem byla menší
předzahrádka, kde jste mohli najít
různé nářadí nebo i dětskou
houpačku. Rostla tu tráva i stromy ale
vše bylo tiché. Oba je ovládla
sklíčenost a strach ze všeho, co se
může skrýt v mlze kolem nich.
Náhle se před nimi objevila postava.
Luciana i Matt strnuli na místě a
čekali na nově příchozího. Neznámý
došel až na dohled a z mlhy v tu

chvíli vystoupilo svalnaté stvoření, připomínající člověka, až na bledou kůži a množství ostnů, které vystupovali z jeho hlavy. Pravice netvora svírala obrovské kladivo. Levá paže ale vypadala jakoby byla vytvořená z kovu.

Luciana zalapala po dechu "Co on tady dělá?"

"Ty ho znáš?" zeptal se jí Matt

"Je to můj manžel, Dranor"

odpověděla a zamířila k netvorovi

"Ty žiješ?" zeptal se jí Dranor

hlubokým hlasem, plným bolesti

"Ano i když jsem v té vodě málem

zemřela. Tolik let jsme se ale

neviděli" řekla Luciana

Matt se stal jen divákem, hledícím na

Lucianu a jejího manžela. Proč mi

nikdy neřekla, že má rodinu? S šokem

hleděl na to, jak se jeho

spolubojovnice naklonila k netvorovi

a zašeptala mu něco do ucha. Dranor pozvedl kladivo a s hlasitým řevem jím udeřil Lucianu do břicha. Potom pozvedl levou ruku a vyslal na Matta smrtící příval energie. Lovec okamžitě ztratil vědomí.

Luciana po ráně prolétla vzduchem a udeřila se do hlavy a zed jednoho z domů. Sice neztratila vědomí ale stačilo to, na to, aby jí to na pár vteřin vyřadilo z boje.

**

Matt otevřel oči a rozhlédl se. Kolem sebe spatřil obrovské kapradí a vodu. Rozhodně mohl skončit i hůř, třeba v černé díře nebo v plamenech. Jeho úleva ale netrvala dlouho, ticho pralesa narušili kroky, něčeho velmi velkého a těžkého. Mattovi se vymotal z divokého podrostu kapeadí a všelijakého jiného plevelu a šel podél potoku. Ten nakonec ústil do

velkého jezera u kterého spatřil
záhadného tvora. S údivem a děsem
tiše pronesl "Sakra, to je dinosaurus,
já jsem v pravěku"

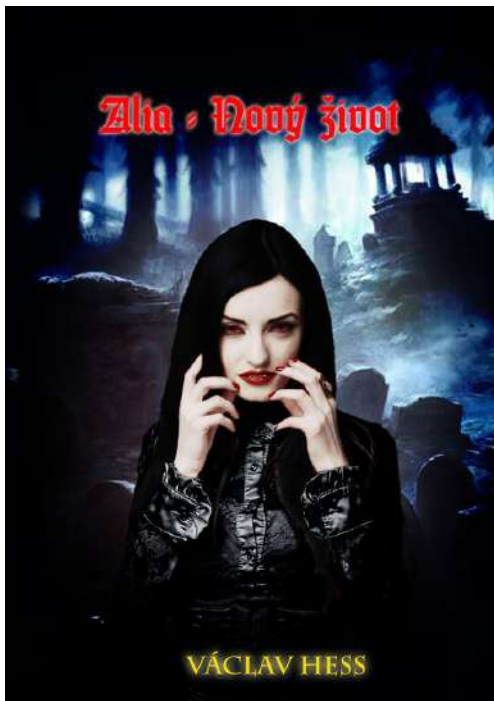
OBSAH

1. Svět se mění
2. Věštění z kostí
3. Učitel
4. Judith
5. Projekt Artemis
6. Šílenství se nevyplácí
7. Fenrisův křik
8. Derniéra
9. Co máš proti andělům?

Alia - Nový život

VÁCLAV HESS

Alia - Bily Drak

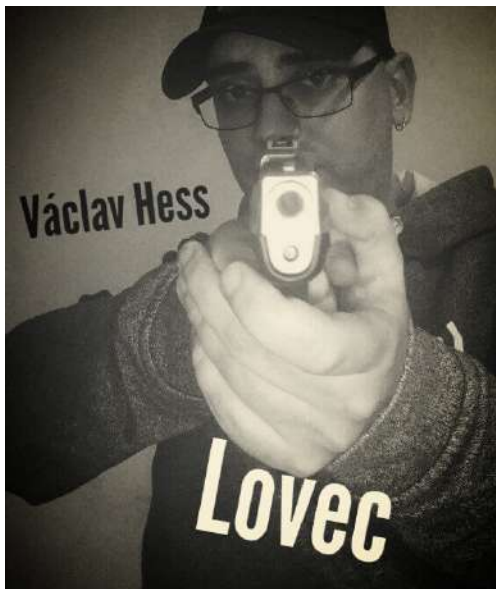

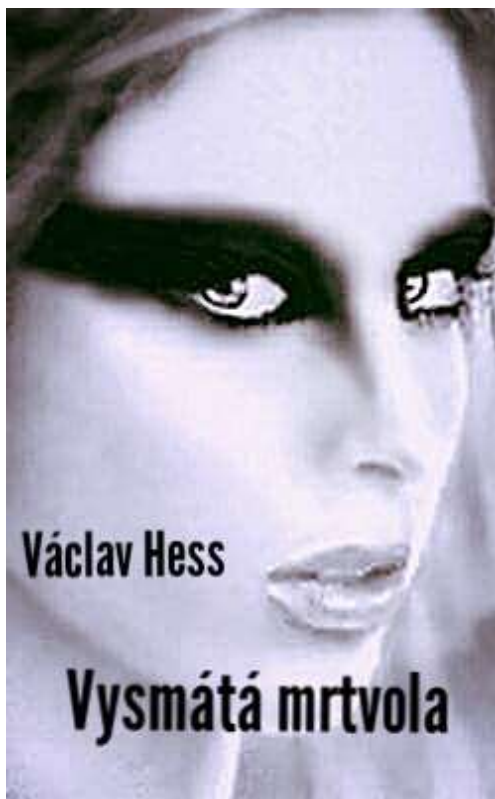
VÁCLAV HESS

Dranor
DEERY DRÁKA

VÁCLAV HESS

Václav Hess

Vysmátá mrtvola

Ally Nory 1104
2014 Nory Pevná
1. vydání

Ally Ely Dook
2012 Nory Pevná
1. vydání

Ally Ely Dook
2012
okooko.cz
1. vydání

Lince
2013
okooko.cz
1. vydání

Lince
2014 Nory Pevná
1. vydání

Ally Nory 1104
2014
okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2014 okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2014
okooko.cz
1. vydání

Ally Ely Dook
2014
okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2014
okooko.cz
1. vydání

Vynosa 1104
2015
okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2015
okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2015
okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2015
okooko.cz
1. vydání

Ally Nory 1104
2015
okooko.cz
1. vydání

Lince
2016
okooko.cz
1. vydání

Lince
2017
okooko.cz
2. vydání

Vynosa 1104
2017
okooko.cz
2. vydání

Dress: Drey
2017
okooko.cz
1. vydání

Dress: Drey
2017
Libri
1. vydání

Grimsar
2018
1. vydání

Lince
2018
Libri
2. vydání

Rostomila papava
2018
1. vydání

